

PEYGAMBERİMİZİN DOĞUMU

“sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem”

Yedi kat yer, yedi kat gök, kısaca âlem büyük bir hürmet ve sevinç içinde Seyyidü'l-Mürselîn, Hâtemü'l-Enbiyâ, Habîb-i Hudâ olan Kâinatın Efendisi güzel-ler güzeli Sevgili Peygamberimizi beklemekte idi. Bütün mahlûkât hâl lisânı ile:

- **Hoş geldin yâ Resûlallah!**

- **Şeref verdin yâ Resûlallah!** demek için hazırlanmıştı.

Hicretten 53 sene evvel Fil vak'asından ellibeş gün sonra, **Rebî'ul-evvel ayının onikinci Pazartesi** gecesi sabaha karşı Mekke'nin Hâşimoğulları mahallesinde, Safâ tepesi yakınında bir evde hasretle beklenen, Allahü teâlânın nûru Muhammed Mustafâ “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” Efendimiz doğdu. O'nun teşrifıyla âlem, yeniden hayat buldu. Karanlıklar, birden “**Nûr**” ile aydınlandı.¹⁴

Bu gece, ol gecedir kim, ol şerîf,
Nûr ile âlemleri eyler latîf.

Bu gece dünyâyı ol Cennet kılar,
Bu gece eşyâya Hak rahmet kılar.

Bu gece şâdân olur erbâb-ı dil,
Bu geceye cân verir eshâb-ı dil.

Rahmeten li'l-âlemîndir Mustafâ,
Hem şeffü'l-müznibîndir Mustafâ.

Doğdu ol sâatde ol Sultân-ı Dîn,
Nûra gark oldu semâvât-ü zemîn.

Yaratılmış cümle oldu şâdümân,
Gam gidip âlem yeniden buldu cân.

Ümmetim, ümmetim

Şereflerin en yücesine mazhar olan annelerin en bahtiyârı **Hazret-i Âmine annemiz, hamileliğini şöyle anlatıyor:**

“O Servere hâmile olduğum günlerde, hiç acı ve elem görmedim. Hâmile olduğumu hissetmezdim. Ancak altı aydan sonra bir gün, uyku ile uyanıklık arasında bir kimse bana;

- **Senin hâmile olduğun kimdir, bilir misin?** dedi.

- Bilmiyorum, cevâbını verince;

- Bilmiş ol ki, Peygamberlerin sonuncusuna hamilesin! haberini verdi.

Doğum zamanı yaklaşınca, o kimse tekrar geldi, dedi ki:

- Ey Âmine! Çocuk doğunca ismini “**Muhammed**, koy. Başka bir rivayette de;

- Ey Âmine! Çocuk doğunca ismini “**Ahmed**” koy, şeklinde bildirilmiştir.”

¹⁴ İbni Sa'd, Tabakât, I, 100-103; İbni Esîr, Üsüd-ül-gâbe, I, 21.

Hazret-i Âmine vâlidemiz, doğum ânını da şöyle anlatıyor:

Doğum ânı geldiğinde, heybetli bir ses işittim. Ürpermeye başladım. Sonra beyaz bir kuş gördüm, gelip kanadı ile beni sıvazladı. Korku ve ürpertiden eser kalmadı.

O anda susamış, sanki harareten yanıyordum. Yanımda süt gibi beyaz, bir kâse şerbet gördüm. O şerbeti içmem için bana verdiler. İçtim, baldan tatlı ve soğuk idi. Artık susuzluğum kalmamıştı.

Sonra büyük bir nûr gördüm, evim o kadar nûrlandı ki, O nûrdan başka bir şey görmüyordum.

O sırada etrafımı sarıp bana hizmet eden pek çok hanım gördüm. Boyları uzun, yüzleri güneş gibi parlıyordu. Bunlar, Abd-ü Menâf kabilesinin kızlarına benzerlerdi. Bunların birden bire ortaya çıkmalarından hayret içinde idim. Onlardan biri dedi ki:

- **Ben Fir'avn'ın hanımı Âsiye'yim!** Diğeri de;

- **Ben de Meryem bint-i İmrân'ım. Bunlar da Cennet hûrileridir,** dedi.

Yine o esnada beyaz, uzun ve gökden yere kadar uzanmış ipek bir kumaş gördüm.

- **Onu insanların gözünden örtün,** dediler.

O anda bir bölük kuş peydâ oldu. Ağızları zümrütten, kanatları yâkûttandı. Korkudan terlemiştim, düşen ter damlalarından misk kokusu yayılıyordu. O hâlde iken gözümünden perdeyi kaldırdılar.

Bütün yeryüzünü doğudan batıya kadar gördüm. Etrafımı melekler kuşatmıştı.

Muhammed aleyhisselâm doğar doğmaz, mübârek başını secdeye koydu, şehâdet parmağını kaldırdı. Sonra gökden, onu bürüten beyaz bir bulut parçası indi. Bir ses işittim; “**O’nu mağripte meşrika kadar her yerde gezdirin. Gezdirin ki, cümle âlem O’nu ismiyle, cismiyle ve sıfatıyla görsünler. O’nun isminin Mâhî olduğu-nu yâni Allahü teâlânın, O’nunla şirk eserlerini yok ettiğini bilsinler**” diyordu.

O bulut da gözden kayboldu ve Muhammed’i “sallallahü aleyhi ve sellem” bir beyaz yünlü kumaş içinde sarılı gördüm.

Yine o sırada, yüzleri güneş gibi parlayan üç kişi geldi. Birinin elinde gümüşten bir ibrik, birinin elinde zümrütten bir leğen, birinin elinde de bir ipek vardı. İbrikten sanki misk damlıyordu.

Mübârek oğlumu leğenin içine koydular. Mübârek başını ve ayağını yıkayıp, ipeğe sardılar. Sonra mübârek başına güzel koku sürdüler, mübârek gözlerine sürme çektiler ve gözden kayboldular.”¹⁵

İndiler gökden melekler saf saf.

Kâbe gibi kıldılar evim tavâf.

Geldi hûrîler bölük bölük buğur,

Yüzleri nûrundan evim doldu nûr.

Hem havâ üzre döşendi bir döşek,

Adı Sündüs döşeyen ânı melek.

Çün göründü bana bu işler ayân,

Hayret içre kalmış idim ben hemân.

Yarılıp dıvâr çıkdı nâgehân,
 Geldi üç hûrî bana oldu ayân.
 Bâzıları der ki, ol üç dilberin,
 Âsiye'ydi biri ol mâh-peykerin.
 Biri Meryem Hâtûn idi âşikâr,
 Birisi hem hûrîlerden bir nigâr.
 Geldiler lutf ile ol üç mâh-cebîn,
 Verdiler bana selâm ol dem hemîn.
 Çevre yanıma gelip oturdular,
 Mustafâ'yı birbirine muştular.
 Dediler oğlun gibi hiç bir oğul,
 Yaradılalı cihân gelmiş değül,
 Bu senin oğlun gibi kadr-i cemîl,
 Bir anaya vermemişdir ol Celîl.
 Ulu devlet buldun ey dildâre sen,
 Doğacaktır senden ol hulk-ı hâsen.

Sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâm doğduğu sırada, Hazret-i Âmine vâlidemizin yanında Abdurrahmân bin Avf'ın annesi, Şifâ Hâtûn, Osman bin Ebi'l-Âs'ın annesi Fâtıma Hâtûn ve Peygamber Efendimizin halası Safiyye Hâtûn vardı. Bunlar da gördükleri nûru ve meydana gelen diğer hâdiseleri şöyle haber verdiler:

Şifâ Hâtûn şöyle anlatıyor: “Ben, o gece Âmine'nin yanında yardımcı olarak bulunuyordum. Muhammed aleyhisselâmın, doğar doğmaz duâ ve niyaz ettiğini işittim. Gâibden;

- **Yerhamûke Rabbûke**, diye söylendi. Sonra bir nûr çıkıp o kadar ışıktı ki, doğudan batıya kadar her yer göründü...”

Bundan başka birçok hâdiseye şahid olan **Şifâ Hâtûn**;

- Ne zaman ki, O'na peygamberliği bildirildi, hiç tereddüd etmeden ilk îmân edenlerden biri de ben oldum, demiştir.

Merhabâ ey Âli sultân merhabâ,
 Merhabâ ey Kân-ı irfân merhabâ.
 Merhabâ ey sırr-ı Furkân merhabâ,
 Merhabâ ey derde dermân merhabâ.
 Merhabâ ey rahmeten lil-âlemîn,
 Merhabâ sensin şefî'ü'l-müznibîn.

Safiyye Hâtûn da şöyle anlatmıştır:

“Muhammed aleyhisselâm doğduğu sırada, her tarafı bir nûr kapladı. Doğar doğmaz secde etti, mübârek başını kaldırıp açık bir dil ile;

- **Lâ ilâhe illallah, innî resûlullah**, dedi. O'nu yıkamak istediğimde,

- **Biz onu yıkanmış olarak gönderdik**, denildi.

Göbeği kesilmiş ve sünnet edilmiş olarak görüldü.

Doğar doğmaz secde etti. O sırada hafif sesle bir şeyler söylüyordu, kulağımı mübârek ağzına yaklaştırdım,

- **Ümmetî, ümmetî!..** (Ümmetim, ümmetim!..), diyordu.

Sevgili Peygamberimiz doğduğu sırada, dedesi Abdülmuttalib, Kâbe-i şerifenin yanında Allahü teâlâyâ yalvarıp duâ ediyordu.

Hazret-i Abdülmuttalib o anda yaşadıklarını şöyle anlatmıştır:

Muhammed'in “sallallahü aleyhi ve sellem” doğduğu gece Kâbe'yi tavâf ediyordum. Gece yarısı geçince, Kâbe ansızın, Makâm-ı İbrâhim'e doğru secde etti ve yine eski hâline geldi.

Kâbe'nin fasih bir lisân ile,

- **Allahü ekber! Allahü Ekber! diye tekbîr sesleri ile, Muhammed “sallallahü aleyhi ve sellem” beni putlardan temizler**, dediğini işittim.

Sonra bütün putlar yüz üstü yere düştü. O sırada en iri put olan hubele bakdım, o da başaşağı bir taşın üzerine düşmüştü.

Bir nidâ geldi ki;

- **Âmine'nin bir oğlu dünyaya geldi. Muhammed “sallallahü aleyhi ve sellem” halkı dalâlet karanlığından hidâyet nûruna eriştirir. Hak teâlâ Onu insanlara ve cinlere peygamber olarak gönderdi. Ey Melekler şâhid olun ki, Ona bütün hazinelerin anahtarları verildi. Onun doğum gününü unutmayıp, o gün kıyâmete kadar sizin bayramınız olsun**, dediğini işittim.

Bu sözü işitince Safâ tepesi tarafına çıktım. Bir gürültü vardı. Sanki bütün kuşlar ve hayvanlar Mekke'de bir yere toplanmışlardı.

- Acaba rüyâ mı görüyorum, diye elimi göğsüme sürdüm.

Yine bir nidâ işittim ki;

- **Ey Kureyşin efendisi seni korkutan hâl nedir?** diyordu.

Cevap verecek gücüm yoktu.

Sonra Âminenin evine gittim.

Âmine'nin evine yaklaştığım zaman evin damında bir kuş gördüm. Kanatlarını evin üzerine yayıp örtmüştü. Mekke dağları onun nûrundan parlıyordu.

Bir beyaz bulut evi gölgeliyordu.

Kapı kilitli idi.

- Açın, diye bağırdım. İçerden Âmine;

- **Ey baba! Muhammed sallallahü aleyhi ve sellem doğdu**, dedi.

- Getir göreyim, dedim.

- **Müsâade yok, birisi geldi ve ey Âmine, sakın bu çocuğu üç gün kimseye gösterme dedi**, diye cevâb verdi.

Kılıcımı çekip içeri girmek istedim. Karşıma eli kılıçlı ve yüzü örtülü iki melek çıktı.

- **Ey Abdülmuttalib! Geri dön melâike-i mukarrebîn ve sükkân-ı ıllıyyîn torununu ziyâret edinceye kadar girme**, dedi.

- Ben bu hâl nedir, acaba rüyâda mıyım, diye düşünürken içeriden gelen misk kokusu genzime işledi.

Vücûduma bir titreme geldi ve elimden kılıç düştü. Dışarı çıktım. Bu hâdiseyi Kureyş halkına anlatmak istedim. Fakat üç gün dilim tutuldu. Kimseye birşey söyleyemedim.

Hazret-i Abdülmuttalib diyor ki;

Bu acâyib şeyleri, görüp işittiğimde,
Âmine'nin evine koştum hayret içinde.

Önce, onun alnına bakıverdim ben derhâl.
"Nûr"u göremeyince, merakla ettim suâl.

Dedim ki: (Nûr ne oldu, onu göremiyorum?)
Cevâbında dedi ki: **(Bu gece oldu oğlum.)**

Anlattı birer birer olan hâdiseleri.
Dedim ki: (Görmüyorum sende doğum eseri.)

Dedi: **(Evet, bu gece oğlum oldu hakikat.
En ufak bir sıkıntı hissetmedim ben fakat.)**

Dedim ki: (Öyle ise, göreyim torunumu.)
Dedi: **(Heyhât, şu anda göremezsın sen onu.**

**Zîra şimdi, melekler ziyaret ediyorlar.
Bu ise üç gün sürer, hayli kalabalıklar.)**

Biz böyle konuşurken, biri geldi âniden.
Meleklerden olduğu belli idi hâlinden.

Dedi: **(Doğru söylüyor, tam üç gün müddet ile,
Onu kimse göremez, yakını olsa bile.)**

Muhammed aleyhisselâmın doğduğu günde birçok hâdiseler gören Hazret-i Abdülmuttalib, bu müjdeye çok sevinip;

- Bu oğlumun şâni, şerefi çok yüce olacaktır, dedi.¹⁶

Abdülmuttalib, böylesine büyük bir mutluluğu kutlamak için, doğumun yedinci gününden itibaren Mekke halkına üç gün süreyle ziyâfet verdi. Ayrıca şehrin her mahallesinde develer keserek, insan ve hayvanların istifâdesine sundu.

Ziyâfet sırasında çocuğa hangi ismi koydun diyenlere; **"MUHAMMED** (sallallahü aleyhi ve sellem) **ismini verdim"** dedi. Neden atalarından birinin ismini vermedin diyenlere ise; **"Allahü teâlâ'nın ve insanların O'nu medhettmelerini, övmele-rini istediğim için"** cevâbını verdi.

Başka bir rivayette de **"Muhammed"** ismini koyanın Âmine Hâtûn olduğu bildirilmiştir.

Abdullah ibni Abbâs "radiyallahü anhümâ" anlatıyor:

Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" Efendimizin emzirilmesi husûsunda, insanlardan başka kuşlar ve bütün canlılar O'nu emzirmek için münâkaşa etdiler.

¹⁶ İbni Sa'd, Tabakât, I, 100-103.

Peygamber Efendimizin Doğduğu tarihi ev- Mekke-i mükerrerme

Büyük fotoğrafta ve sağ alttaki resmin sağ tarafında görülen tek kubbeli ve tek minareli mescid Resûlullah Efendimizin dünyayı şereflelendirdiği mübârek mekândır.

Peygamber Efendimizin doğduğu bu ev Kâbe'nin 300-400 metre kuzey doğusunda Benî Hâşim mahallesinde olup büyük dedesi Hâşim bin Abd-ü Menâf'a aitti.

Peygamber Efendimiz hicretleri esnasında bu mübârek evi Hazret-i Ali radiyallahü anhin kardeşi Akil bin Ebi Talib'e teslim etmişti. Akil'in torunları da Haccâc'ın kardeşi Muhammed bin Yusuf-i Sekaî'ye satmışlardı.

Bilâhare bu mübârek ev, Abbasi Halifesi Harun Reşid'in annesi Hayzürân Hatun tarafından satın alınarak mescide çevrilmiştir.

Abbasilerden sonra Memlûklüler tarafından korunan bu mescid Osmanlı döneminde de itina ile muhafaza edilmiştir.

Kanuni Sultan Süleyman Han mescidi yeniden yaptırdı ve Peygamberimizin doğduğu yeri gümüş parmaklıklı şebeke içine aldirdı.

Sultan I. Ahmed Han da altın beşik tarzında yaptırdığı makam kürsüsünü bu parmaklık içine koydurdu.

Valide Sultanlar tarafından itinayla bakımı yapılan mescidin ihtiyaçları da yine Saray Hanımları tarafından tedarik edilirdi.

Bu hususta hizmeti en çok Sultan IV. Mehmed'in eşi, II. Mustafa ve III. Ahmed'in Han'ın annesi Emetullah Râbia Gülnûş Sultan yapmıştır.

Bu mescid tarih boyunca birçok kez tamir görmüştür.

1924'te Suudiler Mekke'yi işgal edince bu mescidi yerle bir ettiler. Şeyh Abbas Kattân tarafından 1950'de yaptırılan ev, 1959 yılından beri Mekke Halk kütüphanesi olarak kullanılmaktadır. Buna da tahammül edemeyen Vehhâbî hükümeti, ileriki yıllarda şimdiki kütüphane binasını da yıktırmayı planlamaktadır.

Çünkü, O doğunca;

- **Ey canlılar! Muhammed “sallallahü aleyhi ve sellem” doğdu. Onu emzire-ne ne mutlu,** diye bir ses duyuldu.

Bunun üzerine bu husûsda bütün canlılar münâkaşaya tutuşdu. Sonra;

- Onu insanlardan birinin emzirmesi takdîr olunmuşdur, diye bildirildi.

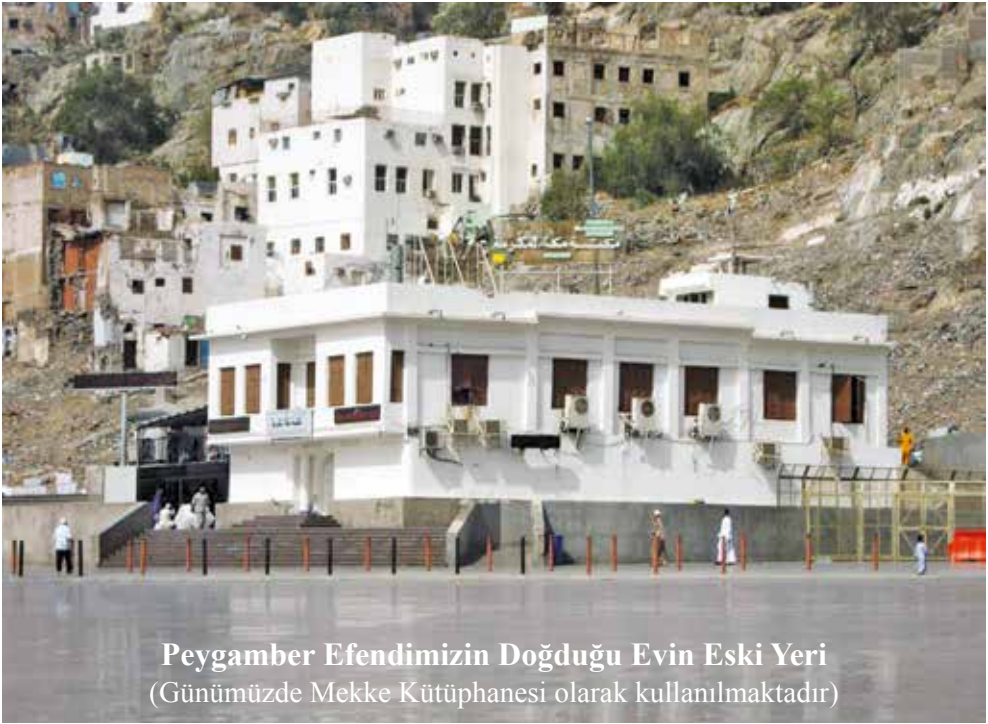
Ey gönüller derdinin dermânı sen,
Ey yaratılmışların sultânı sen.

Sensin ol Sultân-ı cümle enbiyâ,
Nûr-ı çeşm-i evliyâ vü asfiyâ.

Çünkü nûrun rûşen etdi âlemi,
Gül cemâlin gülşen etdi âlemi.

Yâ Habîballah bize imdâd kıl,
Son nefes didârın ile şâd kıl.

Süleyman Çelebi

Resûlullah'ın doğduğu gece vukû bulan önemli hâdiseler

Resûl-i Ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz, doğmadan önce ve doğduğu sırada; O’nun dünyâyı teşrif etmesine, şereflendirmesine alâmet olarak birçok hâdiseler meydana gelmiştir.

O zamanın meşhûr kimseleri, daha Peygamber Efendimiz doğmadan önce rüyâlar görmüşlerdi. Rüyâlarını kâhinlere ve zamanın meşhûr âlimlerine tâbir ettirdiklerinde, bunların, “**Âhir zaman Peygamberi Muhammed aleyhisselâmın geleceğini gösterdiğini**” söylemişlerdir.

Sevgili Peygamberimizin dedesi Hazret-i Abdülmuttalib şöyle anlatıyor:

Bir defasında uykuya dalmıştım. Gördüğüm rüyâdan büyük ürpertiyle uyandım. Hemen bir kâhine gidip tâbir ettirmek istedim. Yanına vardığımda, yüzüme bakıp;

- Ey Kureys’in reîsi! Sana ne oldu? Yüzünde bambaşka bir hâl görülüyor. Yoksa seni bu hâle getiren mühim bir hâdis mi var? dedi.

- Evet, henüz hiç kimseye anlatmadığım dehşetli bir rüyâ gördüm, dedikten sonra, yanına oturup anlatmaya başladım:

“**Bu gece rüyâmda çok büyük bir ağaç vardı. Bir ucu semâya yükselmiş, dalları doğuya ve batıya yayılmıştı. O ağaçtan öyle bir nûr saçılıyordu ki, güneş yanında çok hafif kalır. Bâzen gözüktüyor, bâzen gözden kayboluyordu. İnsanlar ona yönelmişti. Her an nûru artıyordu. Kureys kabîlesinden bâzıları o ağacın dallarına tutunuyor, diğer bir kısmı da ağacı kesmeye çalışıyordu. Bir genç de onu kesmek isteyenlere mâni oluyordu. Çok güzel bir yüzü vardı ve ben şimdiye kadar öyle bir yüz görmedim. Ayrıca vücûdundan etrafa hoş kokular yayılıyordu. Ağacın bir dalını tutmak için elimi uzattım, fakat ulaşamadım.**”

Rüyâmı bitirince, kâhinin yüzü değişti. Benzi sarardı. Sonra;

- Ondan senin nasibin yok! demesi üzerine;

- Kimin nasîbi var? diye sordum.

- O ağacın dalına tutunanların, dedi ve devam ederek;

- **Senin sulbünden bir peygamber gelecek, her tarafa mâlik olacak, insanlar O’nun dînine girecekler,** dedi.

Sonra yanımda bulunan oğlum Ebû Tâlib’e dönerek;

- Bu, herhâlde O’nun amcası olacak, dedi.

Ebû Tâlib bu hâdiseyi Peygamber Efendimize peygamberliği bildirilince anlatmış ve;

- **İşte o ağaç, Ebû’l Kâsım, el-Emîn Muhammed aleyhisselâmdır,** demiştir.

Sevgili Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” dünyâya geldiği gece, bir yıldız doğdu. Bunu gören yahudi âlimleri, Muhammed aleyhisselâmın doğduğunu anlamışlardı.

Eshâb-ı kirâmdan Hassan bin Sabit “radiyallahü anh” anlatıyor:

Ben sekiz yaşında idim. Bir sabah vakti yahudinin biri;

- Hey yahudiler! diye çığlık atarak koşuyordu. Yahudiler;

- Ne var, bu bağırman nedendir? diyerek yanına toplanınca, o;

- **Haberiniz olsun, Ahmed’in yıldızı bu gece doğdu! Ahmed bu gece dünyâya geldi,** diye cevap verdi.”

Urvetü’bnü’z-Zübeyr anlatıyor:

Kureys’den bir cemâatin bir putu vardı. Yılda bir defa onu tavâf ederler, develer kesip şarap içerlerdi. Yine öyle bir gün, putun yanına vardıklarında, onu yüzüstü yere yıkılmış buldular. Kaldırdılar, yine kapandı. Bu hâl üç defa tekrarlandı.

Bunun üzerine etrafına iyice destek verip diktikleri sırada, şöyle bir ses işitildi:

- **Bir kimse doğdu, yeryüzünde her yer harekete geldi. Ne kadar put varsa**

hepsi yıkıldı. Kralların korkudan kalbleri titredi!

Bu hâdisе tam Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın doğduğu geceye rastlıyordu.

Medâyin şehrindeki İran Kistrâsının sarayının on dört kulesi (burcu) yıkıldı. O gece gürültüyle ve dehşetle uyanan Kistrâ ve halkı; yine kendilerinden bâzı ileri gelenlerin gördükleri korkunç rüyâları tâbir ettirdiklerinde, bunun büyük bir şeye alâmet olduğunu anlamışlardı. En namlı kâhinler bu rüyâların;

“Şam’ın, Dicle’nin, Fırat’ın, Irak’ın, İran’ın İslâmın mülkü olacağını haber vermektedir” diye tâbirler yaptı.

Yine o gece, mecûsî yâni ateşe tapanların bin seneden beri yanmakta olan kocaman ateş yığınları âniden sönüverdi. Ateşin söndüğü târihi kaydettiler, Kistrâ’nın sarayında burçların yıkıldığı geceye rastlıyordu.

O zaman mukaddes sayılan Sâve gölünün de o gece bir anda suyu çekilip kuruyvermişti.

Şam tarafında bin yıldan beri suyu akmayan ve kurumuş olan Semâve nehri vâdisi, o gecede dolup taşarak akmaya başladı.

Muhammed aleyhisselâmın doğduğu geceden itibaren, şeytan ve cinler artık Ku-reyş kâhinlerine hâdiselerden haber veremez oldu. Kehânet sona erdi...

Habîb-i Ekrem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin doğduğu gece ve daha sonra, o zamana kadar görülmemiş bu hâdiselerden başka, birçok hâdiseler vukû buldu. Bütün bunlar, son peygamber Muhammed aleyhisselâmın doğduğuna işaretti.¹⁷

Hazret-i Havva vâlidemizin kabri - Cidde

Suudi yönetimi, Hazret-i Havvâ vâlidemize atfedilen mezarı yerle bir etmiş olsa da, mezarın içinde bulunduğu kabristanın adı hâlâ “**Havvâ Mezarlığı**” adını taşıyor. Daha da ilginç, bugün Suudi Arabistan’ın en büyük limanı ve havaalanına sahip **Cidde**’nin kelime anlamı da “**büyükanne**”. Suudî vehhâbiler, rivâyetlere ehemmiyet vermeseler de, bu rivâyetlerin müساهhahlaşmış yâni somutlaşmış hâli bugün hâlâ kocaman bir şehrin ismi olarak yaşıyor.

¹⁷ İbni Kesir, Bidâye, III, 211-212.

Arabistan ve Çevresindeki Kültür Merkezleri

Peygamber Efendimizin Sütannesi Hazret-i Halime'nin evinin yeri

